INFORMAČNÍ ZPRAVODAJ PRO ČLENY T. O. ŠELMY

ŠELMÍK

JEJICH RODIČE, KAMARÁDY A DALŠÍ PŘÍZNIVCE

ŠELMY TURISTICKÝ ODDÍL UHŘÍNĚVES

ZÁŘÍ 2019

ÚVODNÍK

Vážení přátelé,

Otevíráte první číslo Šelmíku, obnoveného časopisu T.O. Šelmy. Tento časopis je určený jak pro členy našeho oddílu, tak jejich rodiče, kamarády a příznivce. Není však v našich silách, abychom vám ho dávali v tištěné podobě, proto vám ho chci zasílat v podobě elektronické. Co se všechno z našeho časopisu dozvíte? Jednak reportáže z našich akcí. V tomto čísle si připomeneme Setkání ve Sluneční zátoce, Závody na lezecké stěně a letní tábor na Březníku. Další pravidelnou rubrikou je „Uzlovací koutek“, a tak si připomeneme vázání osmičkového uzlu. Další rubrikou je „Foglarovský koutek“, kde si tentokrát budeme vyprávět o knížce „Hoši od Bobří řeky“ a o lovení třinácti bobříků. Další rubrikou je „Z kroniky“, kde si budeme připomínat akce našeho oddílu, které se konaly od dob, kdy náš oddíl začínal. Dnes si tak připomeneme školní rok 1998-99. V „Šifrovacích koutcích“ si pak můžete vyzkoušet nejrůznější druhy šifer, tentokrát to bude „šifra obrázková“. Protože kdysi bývalo v Uhříněvsi poměrně významné skautské středisko, tak bych vás rád seznámil i s historií skautingu v našem městě. Tyto informace jsem si vypůjčil z pozůstalosti pana Zdeňka Růžičky (1934 – 2016), jednoho z vůdců tehdejšího skautského střediska a uhříněveského starosty v letech 1990-1994. Další rubrikou je „Tábornický koutek“. V tom bychom si dnes představili tzv. „finskou svíci“ neboli „čertův krb). Myslím si, že zajímavou rubrikou, by mohl být „Kytarový koutek, kde bych vám dával některé známé trampské písničky, a to s kytarovou nápovědou. To znamená, že tam máte u akordu schémata kytarových značek. A pod notovou osnovou druhou skupinu kytarových značek, které by vám měly pomoci v tom, že byste si na kytaru mohli zabrnkat přímo melodii písně. Struna, na kterou je třeba zabrnkat, je označená fialově. A pokud je potřeba ji přidržet na hmatníku, je to znázorněné tečkou. Dnes bych vám takto představil známou trampskou píseň „Buráky“. A na závěr tu mám i dobrodružný román na pokračování z mé vlastní autorské dílny. Jmenuje se „Hrdinové Čeksasu“ a vypráví u klucích na takovém zvláštním letním táboře.

A kdybyste se i vy, členové T.O. Šelmy, chtěli nějak na časopisu autorsky podílet, tak po domluvě se mnou můžete. A tak věřím, že se vám náš obnovený staronový časopis bude líbit a že vám oddílovou šelmáckou činnost doplní.

Libor Čermák, vedoucí T.O. Šelmy, šéfredaktor Šelmíka a autor většiny textu, fotografií a obrázků, které se v něm nalézají.

Kdy v novém školním roce 2019-20 na oddílové schůzky turistického oddílu Šelmy?

ÚTERÝ: 16:00 - 17:00 hod

ČTVRTEK: 16:00 - 17:00 hod

PÁTEK: 15:15 - 16:15 hod

PÁTEK: 16:15 - 17:15 hod

Cena: 1000,- Kč / školní rok

Scházíme se opět v naší klubovně V Bytovkách 803. A při hezkém počasí jsme buď na zahradě nebo v oboře či jinde v okolí.

SHM Klub Uhříněves - Kolovraty

Setkání ve Sluneční zátoce

V sobotu 15. června 2019 jsme s naším turistickým oddílem podnikli závěrečnou výpravu v tomto školním roce. A vydali jsme se tentokrát daleko. Vlakem jsme jeli do Vilémovic u řeky Sázavy.

A odtud jsme se vydali přes most do Sluneční zátoky. Tady se totiž mezi léty 1925-1945 konaly letní tábory skautského oddílu Pražská dvojka, kterou vedl spisovatel Jaroslav Foglar, skautskou přezdívkou Jestřáb. A v tento den se zde konalo pravidelné každoroční setkání skautů a foglarovců ve Sluneční zátoce.

Poslechli jsme si vyprávění o tomto místě, zazpívali jsme si i několik písniček a též jsme si zde mohli zahrát i nějaké hry. A i něco hezkého si koupit.

Ze sluneční zátoky jsme se vydali na cca čtyřkilometrový pěší výlet do nedaleké Ledče nad Sázavou, kde se na hradě nalézá muzeum Jaroslava Foglara.

Toto muzeum vytvořil a stále doplňuje kreslíř Rychlých šípů Milan Teslevič. Šelmákům se tu také moc líbilo. Ale pak už jsme museli jít na vlak a vrátit se domů do Prahy.

Lezecké závody

Na závěr školního roku jsme připravili lezecké závody na umělé stěně. Mohli se jich zúčastnit jak členové kroužků „Lezení na umělé stěně“, tak členové turistického oddílu Šelmy, případně další zájemci. Všech osm závodníků,

kteří přišli, byli rozděleni do třech věkových kategorií a obdrželi startovní číslo. A pak se připravili, že budou na čas zdolávat jednu z cest naší stěny.

Lezla se celkem tři kola a do výsledku se započítávaly vždy nejlepší časy.

V kategorii nejmladších zvítězila Vanesa Škarabela s časem 43,99 vteřin. Na druhém místě se umístil Adam Krämer s časem 48,05 vteřin.

V kategorii mladších zvítězil Dominik Bureš s časem 38,1 vteřin. Druhý byl Michal Bodeček s časem 46,08 vteřin a bronzový byl Martin Bodeček s časem jedné minuty a 39,8 vteřin.

V kategorii starších zvítězil Tobias Krämer s časem 26,03 vteřin, druhá byla Hanka Bolková s časem 31,06 vteřin a třetí Vojta Kulhánek s časem 43,69 vteřin.

Letní tábor Březník

I o letošních letních prázdninách zažili členové turistického oddílu Šelmy a jejich kamarádi klasický stanový tábor v přírodě.

Ten letošní začínal v sobotu 27. července 2019 a trval rovných čtrnáct dní do soboty 10. srpna.

Vydali jsme se z Prahy vlakem.

Když jsme vystoupili v Lužanech (okres Plzeň jih), vydali jsme se na dvoukilometrovou pěší cestu na tábořiště pod kopcem Březník.

Tady jsme si obsadili podsadové stany a týpíčka, rozdělili do oddílů a už jsme se pohybovali po sedmi divech světa.

Našimi průvodci byli cestovatel Petr a veselý celník.

A tak jsme díky nim během dvou týdnů poznali egyptské pyramidy, visuté zahrady Semiramidiny, indický Tádž Mahal, Machu Picchu, římské Koloseum, čínskou zeď a sochu Ježíše Krista v Riu na jejichž motiv jsme hráli táborové hry.

Kromě tohoto jsme udělali i několik výletů.

Například na nedalekou Zelenou Horu, o níž se říká, že tam proběhla pohádka o Čertovi a Káče,

Dále na nedalekou zříceninu hradu Skála, kde jsme si uvařili oběd.

A také výlet do Švihova,

který si někteří zpestřili i vyjížďkou na kole.

A tak všichni táborníci zažili pod vedením Ládi Říhy, Dáši Mikuláškové a dalších vedoucích hezké dva týdny v přírodě, na které budou rádi vzpomínat.

FOGLAROVSKÝ KOUTEK

Jak se loví třináct bobříků?

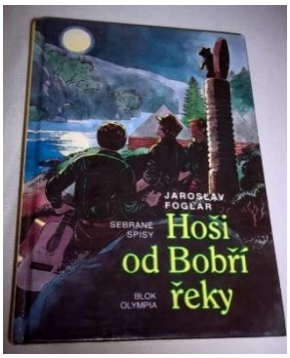

Nedávno znovu vyšla knížka Jaroslava Foglara „Hoši od Bobří řeky“ Myslím si, že je to moc dobře, neboť současné děti potřebují takovou inspiraci, která je vrátí zpět do přírody a do touhy po dobrodružstvích.

Nové vydání knížky tentokrát vydalo nakladatelství Albatros. Když jsem toto nové vydání Hochů od Bobří řeky s ilustracemi Ester Kuchyňkové viděl, tak mám k ní sice jednu výtku. Jeden z hochů je tam nakreslen s tmavší barvou pleti. I když v kníže byl nakonec přeci jen zesvětlen, tak mezi Hochy od Bobří řeky přeci nikdo takový nebyl! Vždyť všichni hoši měli krásná česká jména nebo přezdívky (Jiřík, Vilík, Stopař, Mirek, Drobeček, Větrník, Tichošlápek, Grizzly, Pirát, Šťoura, Luděk a Kytičkář). Propašovávání novodobého multikulturalismu do románu starého více než 80 let určitě nepatří.

Jaroslav Foglar, Hoši od Bobří řeky, 13. vydání, Olympia, Praha, 1991 (píše Jaroslav Foglar, kreslí Marko Čermák)

Ale zpět od Kuchyňkové k Foglarovi. Jaroslav Foglar, skautskou přezdívkou Jestřáb, je bezesporu jedním z předních představitelů české chlapecké literatury. A to právě kvůli inspiraci k dobrodružstvím, které ve svých knížkách psal. Dokonce mám vyzkoušeno to, že pokud si tuto knížku vezmu s sebou na letní tábor, přímo se hodí k tomu, aby se těm mladším dětem četla před spaním. Ti straší si ji už můžou přeci číst sami.

Já tedy ještě nemám ono nové vydání z Albatrosu. Ale vlastním jiné vydání z roku 1991, které vyšlo v nakladatelství Olympia a které ilustroval můj jmenovec, ilustrátor a hudebník Marko Čermák. Bylo to první porevoluční vydání této knížky a třinácté celkem. Což považuji právě za více než symbolické, neboť třináct je bobříků a třináctka bylo i Foglarovo oblíbené číslo. A není jistě bez zajímavosti, že poprvé vyšli Hoši od Bobří řeky v roce 1937 a ilustroval je Zdeněk Burián

Oněch třináct bobříků jsou jistě zajímavé zkoušky, a to nejen pro děti. Není jistě bez zajímavosti, že v knížce "Strach nad Bobří řekou", což je pokračování Hochů od bobří řeky, Jaroslav Foglar představil i druhou sérii třinácti bobříků. Ale o tom zas někdy jindy. A určitě každý z nás by jistě vymyslel mnoho dalších. Ale jak se vlastně loví těch původních třináct?

Jaroslav Foglar, Hoši od Bobří řeky, 1. vydání, Nakladatelství Kobes, 1937 (Píše Jaroslav Foglar, kreslí Zdeněk Burián)

Tak bobřík **č. 1** se jmenuje **bobřík mrštnosti** a má žlutou barvu**.** Kdo ho chce získat, musí zvládnout určité výkony v běhu a skoku. Splní ho však jen ten, kdo má minimálně takové výsledky jako ukazuje tabulka:

Výkony	děvčat				
třída	pátá	šestá	sedmá	osmá	devátá
Běh 50 m	9 s	8,8 s	8,4 s	-----	-------
Běh 60 m	-------	------	8,8 s	8,5 s	8,3 s
Běh 100 m	-------	------	------	------	15 s
Skok vysoký	100 cm	110 cm	115 cm	120 cm	125 cm
Skok daleký	340 cm	360 cm	370 cm	380 cm	390 cm

Výkony	kluků				
třída	pátá	šestá	sedmá	osmá	devátá
Běh 50 m	8,5 s	8 s	7,5 s	------	-------
Běh 60 m	-------	------	8,7 s	8,4 s	8,1 s
Běh 100 m	-------	------	------	------	14 s
Skok vysoký	100 cm	110 cm	120 cm	125 cm	130 cm
Skok daleký	340 cm	360 cm	380 cm	400 cm	420 cm

2. bobřík míření (světlezelený): Kdo ho chce ulovit, musí se alespoň osmdesátkrát strefit kamenem do čtverce 1 x 1 m ze vzdálenosti 4, 5 m.

3. bobřík záchrany (černý): Kdo ho chce získat, musí si opatřit lékárničku první pomoci a umět ji používat. Znát umělé dýchání. Vědět, jak pomoci člověku v mdlobách. Vědět, co dělat při nevolnosti. Vědět, co dělat při uštknutí hadem. Umět pomoci při úpalu a úžehu. Umět, co s ránou a odřeninou. Znát telefonní čísla (150 - hasiči, 155 - první pomoc, 158 - policie, 112 - jednotné telefonní číslo tísňového volání). Vědět, kde najít nejbližší telefon. Znát adresu zdravotnického střediska a vědět, kdy má otevřeno

4. bobřík plavec (červený): Kdo ho chce získat musí bezpečně uplavat vzdálenost 60 m

5. bobřík dobrých činů (tmavomodrý): Kdo ho chce ulovit, musí vykonat alespoň sto dobrých činů i malých. To znamená např. někomu pomoci odnést tašku, pomoci slepci, uklidit něco, pomoci mladším dětem proti těm co jim ubližují. A tak podobně.

6. bobřík odvahy (tmavohnědý): Uloví se tak, že se musí nějakým způsobem projevit nebojácnost a odvahu. Například jít po setmění sám do lesa nebo na místo, kde se přihodilo někdy neštěstí. Důležité je však při lovu bobříka pociťovat strach. Pokud se strach necítí, je zřejmé, že si dotyčný vybral takový způsob lovu bobříka, který je pro něj příliš slabý a není považován za uloveného. Musí si pak vymyslet něco těžšího.

7. bobřík květin (tmavozelený): Vyžaduje znát padesát různých rostlin stromů a keřů a také neničit přírodu!

8. bobřík Velkého mlčení (oranžový): Je to jeden z nejobtížnějších bobříků a vyžaduje 24 hodin nepromluvit ani slůvko, nahlas nekýchnout nebo nezívnout. Při lovu se však musí být pořád ve společnosti mluvících a neustále se přemáhat s nikým nepromluvit. Pokud se promluví třeba jen hláska nebo do konce lovu zbývá jen několik minut, lov je zmařen a musí se začít znovu.

9. bobřík osamělosti (růžový): Uloví se tak, že jeho lovec deset hodin v kuse nesmí nikoho spatřit, a i dokonce být spatřen. Lov probíhá ve dne a vždy se musí člověk uchýlit do nějakého osamělého koutku v okolí, aby měl jistotu, že ho nikdo neuvidí. Je také důležité si s sebou vzít jídlo a pití, protože je celý den člověk odkázán jen na sebe.

10. bobřík zručnosti (fialový): Pokud ho chce člověk získat, musí vyrobit:

a) třináct dřevěných koleček o průměru 1 cm, propálit v nich rozžhaveným drátem dírky, pak je nabarvit barvami bobříků, přetřít bezbarvým lakem a kolečka přišívat na rukáv košile nebo bundy v které se podnikají výpravy.

b) vyrobit z přírodního materiálu nějaký užitečnou věc.

11. bobřík síly (světlezelený): K jeho ulovení je třeba udělat pět (u chlapců) a tři (u dívek) shyby na hrazdě nebo ne silné větvi. A to bez odpočinku nebo bez odrazu od země.

12. bobřík hladu (světlehnědý): K jeho získání je zapotřebí celých 24 hodin v kuse nic nejíst ani nepít (kromě čisté vody). Doporučuje se s lovem začít po vydatném obědě a po jeho ukončení naopak jíst velmi opatrně, aby nevznikly zažívací potíže.

13. bobřík ušlechtilosti (bílý): Jeho lov je pro mnohé velmi obtížný. Po třicet dnů se nesmí promluvit jediné neslušné slovo, nesmí se být hrubý ani udělat nic špatného. Naopak se musí konat dobro. Například pomáhat slabším a chránit je před násilím rváčů.

A kromě toho všeho se knížkou "Hoši od bobří řeky" prolínají hned dva příběhy. Jednak jsou to příběhy Hochů od Bobří řeky, jako takové. Dobrodružství o tom, jak jejich klub vznikl a o tom, co kluci všechno zažili, a to jak na táboře, tak během školního roku. A pak je to příběh o zálesáckém chlapci Royovi, který chlapcům vypráví jejich vedoucí Rikitan.

A to jsou všechno důvody k tomu, proč doporučuji tuto knížku současným dětem koupit.

Z KRONIKY ŠK. ROK 1998-99

Výprava Janov nad Nisou

O víkendu 16. - 18. října 1998 jsme uspořádali výpravu do Janova nad Nisou v Jizerských horách. Sraz jsme měli na Hájích u autobusu, odkud jsme se přesunuli metrem na autobusové nádraží Florenc. Odtud jsme jeli do Jablonce nad Nisou, kde jsme přestoupili na místní autobus, jenž nás zavezl až na místo určení do Janova. Tam jsme přespali v jednom z místních penzionů a druhý den jsme si udělali celodenní výlet po okolí. Bylo celkem slunečné počasí, až na to, když jsme přišli k jedné z místních rozhleden, ke Královce, byla všude mlha, takže jsme neviděli nic.

Naše cesta pak vedla přes Bedřichov k Hašlerově chatě, kde jsme si zasportovali na louce a podívali jsme se na zdejší poutní místo s křížovou cestou a léčivým pramenem. Pak už jsme se vraceli do chaty, ale cestou jsme navštívili zdejší skalní útvar Trniště. V Labyrintu tajemna od Martina Stejskala jsem našel zajímavou báji o tomto místě: *"Východně od Janova nad Nisou se zdvihá 15 metrů vysoká žulová skála s vytesanými schody. Říká se, že zde kdysi stával dřevěný hrádek, obývaný zlým rytířem. Dodnes se tu zachovali opracované skály s výstupky, na kterých byly údajně položeny trámy stavby. Podle jedné z pověstí uzavřel zdejší loupeživá rytíř sázku s ďáblem a ten později hrádek rozbořil a rytíře zaklel v podobě vlka či výra do hradních zřícenin. Vypráví se též o jeho osvobození dívkou, která za to byla odměněna zlatým listím."*

Druhý den jsme se ještě prošli po okolí a vyrazili autobusem ku Praze.

Předvánoční výprava do Vlašimi

Poslední předvánoční víkend od 18. do 20. prosince 1998 jsme pro naše členy pořádali výpravu do Vlašimi. Odjeli jsme z uhříněveského nádraží přes Benešov, kde jsme přesedli na motoráček. Ve Vlašimi jsme se ubytovali v tělocvičně ZŠ Vorlina. Druhý den jsme uspořádali předvánoční hru po okolí tělocvičny a navštívili jsme také zámecký park ve Vlašimi. V neděli jsme si zabalili všechny věci a vydali jsme se zpět do Uhříněvsi.

Jarní prázdniny na Pomezních boudách

Jarní prázdniny v roce 1999 náš turistický oddíl trávil na Pomezních boudách v penzionu Černá voda. Lyžovali jsme na několika sjezdovkách v Malé Úpě. Jednu jsme měli přímo u chaty a k další "U Kostela" jsme měli asi km od chaty.

Tábor byl doprovázen celotáborovou hrou vztahující se k horolezcům, takže na konci si každý vyzkoušel drsné podmínky Anapurny, kdy se pustil do boje se zimou, mrazem, větrem a divokou přírodou. Jeden den jsme využili i k celodennímu výletu, který většina podnikla na běžeckých lyžích, ale někteří šli jen pěšky. Zábavné byly i večerní hry v chatě, které jsme měli doplněné i přednášku horské služby.

Výprava do Klínce

O víkendu 16. – 18. dubna 1999 uspořádali výpravu do Klínce. Vyrazili jsme tam vlakem přes Vršovice a vystoupili na vlakové zastávce v Klínci. Odtud jsme šli pěšky po cestě do Klínce, kde jsme se ubytovali v tělocvičně.

Druhý den jsme podnikli výlet do okolí. Navštívili jsme nedalekou štolu v Klínci a došli jsme do obce Sloup, kde jsme chvíli pobyli na dětském hřišti. Také jsme si cestou udělali ohníček a opekli si buřty. V neděli jsme si zabalili a vydali na cestu zpět do Uhříněvsi.

Výprava Rataje nad Sázavou

O víkendu 11. - 13. června 1999 jsme si udělali jakousi generální zkoušku na náš letní tábor a vyrazili jsme do kempu v Ratajích nad Sázavou. Doprovod tvořili Dáša, Jirka Říha a Libor.

Tam jsme si postavili stany a nanosili dříví, abychom měli víkendové trempování, jak se patří. V noci jsme si postavili hlídky, jenže nás překvapilo něco, co si nikdo z nás nepřál. Déšť. Rozpršelo se celkem slušně, proto jsme museli i celé dopoledne čekat, jestli se počasí umoudří. Naplánovali jsme si výlet na hrad Český Šternberk, jenže v tomto počasí by to byl spíš pochod tropickým deštným pralesem než příjemná vycházka. Nakonec jsme se zlomili a rozhodli jsme se, že tam alespoň dojedeme vlakem. Tak jsme učinili a k naší radosti mezitím přestalo pršet.

Na hradě Český Šternberk se konala výstava dravých ptáků, a tak tím byla většina oddílu oslněna. Po prohlídce hradu jsme si došli na oběd do místní restaurace a zpět do tábořiště jsme se vydali pěšky.

V neděli, ještě, než jsme odjeli zpět k domovu, jsme si zahráli pozorovací hru s hledáním obrázků, při které jsme navštívili i místní zříceninu hradu Pirkštejn.

Letní tábor v Novém Kníně

Je středa 14. července 1999. Pro třicet dětí z Uhříněvsi okolí nastala ta dlouho očekávaná chvíle, kdy na branickém nádraží, tradičním startu trampských výprav, nasedly do vlaku, jenž je dovezl do Malé Hraštice u Dobříše. Odtud se vydaly na louku ukrytou před světem zalesněnými stráněmi nedaleko Nového Knína. Tam na ně čekala indiánská osada z tee pee, kterou pro ně postavili vedoucí, instruktoři a rodiče. Nyní schází si jen vyrobit postele a prožít tu báječných 18 dní plných her a dobrodružství.

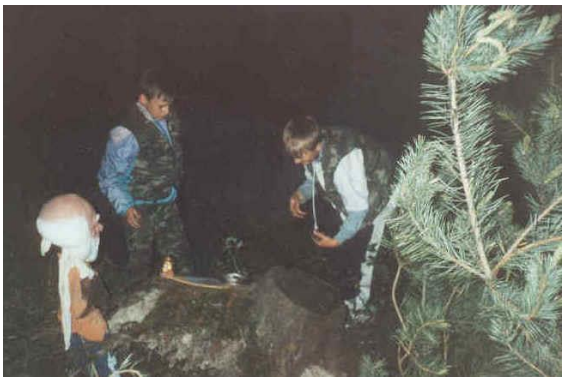

Děti se tu pod vedením Ládi Říhy za pomoci a dalších dospělých sami vařily, myly nádobí a připravovaly dříví na topení. Nescházelo ani koupání, táboráky a množství her, které děti hrály po oddílech pojmenovaných po souhvězdích noční oblohy. A tak tu soutěžili „Lvi“, „Orlové“ a „Labutě“. Děti zde zažily řadu dobrodružství, jako přespání ve vlastnoručně vyrobené chýši v lese, noční pochody strašidelným lesem při svíčkách nebo hru "trifidi", při které měly projít trasu se zavázanýma očima. Vyzkoušely si řadu si řadu indiánských zvyklostí jako zhotovení totemu, závody v kánoích nebo pořádání slavnostních ohňů. I noční hlídky byly pro všechny zajímavou zkušeností.

Také jsme podnikli několik výletů, jako například do nedalekých Mokrovrat. Tábor doprovázela tajemná postava boha MANITOUA a při závěrečné hře se děti setkaly přímo s indiánskou radou starších.

Všem dětem se tu líbilo a všichni věří, že příští rok se tu opět všichni sejdou.

Od 1. srpna se tu konal i druhý turnus, jenž se pod vedením Jirky Říhy vydařil stejně jako ten první, a ve kterém děti hrály celotáborovou hru Hobit.

ŠIFROVACÍ KOUTEK

Obrázková šifra

Zkuste vyluštit následující jednoduchou šifru. Další nápovědu tvoří háčky, čárky a poslední písmenko:

Dokázali jste? Kdo mi správně řekne do příštího čísla Šelmíku na oddílové schůzce vyluštění, má pět bodů do oddílového bodování.

HISTORIE UHŘÍNĚVESKÉHO SKAUTINGU

Založení skautingu v Uhříněvsi

Skauting se ve svých začátcích rychle šířil po celé naší zemi. Zásluhu o propagaci měl samozřejmě prof. A.B. Svojsík a pár jeho žáků ze Žižkovské reálky. Tato skutečnost je všeobecně známa, byla mnohokrát popsána a dostatečně publikována.

V Uhříněvsi tuto myšlenku realizoval pan Svoboda, který se narodil 1899 a v roce 1919, kdy mu bylo 20 let, shromáždil kolem sebe skupinu 11 - 14letých chlapců. V době velmi příznivé pro zakládání jakýchkoliv spolků, založil 1.oddíl skautů RČS.

K těmto zakládajícím členům patřili: bratři Jaroslav, František a Eduard Kellerovi, Josef Šrámek, Theodor Šimůnek, Josef Halbich, Eduard Koštoval, Karel Hošek, Ladislav Podracký, František Smrčina, František Kouba, František Novotný, Karel Bouček a Zdeněk Vytlačil. K těmto začátkům patřil i „skaut instruktor“ a pozdější cestovatel br. Elstner. Jako absolvent Lesní školy v Anglii byl postavou pro nás dost zajímavou už tím, že skauting propagoval po celé naší zemi, ale jak se proslýchá a snad se i potvrdilo, nikdy registrovaným členem skautské organizace nebyl. Tuto skutečnost je potřeba ověřit a doplnit. Nám se to bohužel nepodařilo v roce 1969, když jsme oslavovali 50 let skautingu v Uhříněvsi. Byli jsme s br. Elstnerem v písemném styku, měli jsme přislíbenu jeho účast na oslavách, ale bohužel pro onemocnění nepřijel. Přímá beseda s bratrem Elstnerem se již pak nekonala.

Oslav se účastnil ještě tehdy žijící br. Semecký a br. Koller, který nám předal do naší kroniky několik původních skautských legitimací.

Další doloženou skutečností byla také zpráva o první klubovně, kterou poskytl místní přednosta stanice pan Šimůnek. Byla přímo před novým nádražím. Místní přednosta měl v těchto místech zahradu oplocenou vysokou cihlovou zdí. Na zahradě měl zahradní domek a tento domek byl využíván pro první skautské schůzky. Na zahradě, tehdy ještě ne příliš vzrostlé, se skauti učili všem potřebným dovednostem. Od stavby stanů, vaření, signalizaci, zdravovědu, až po orientaci a další. Návodem pro veškerou skautskou činnost byly Svojsíkovy “Základy junáctví“.

V minulých letech, konkrétně v letech Pražského jara, nás pletla zpráva, že první klubovna byla v zahradě pana Tábory, která je dnes upravena jako hotel Zámeček. Tato vila se nacházela a vlastně ještě nachází na konci obce, při výjezdu do Říčan. Tehdejší movitý majitel měl jistě různé styky a není vyloučeno, že do této zahrady bylo opravdu poprvé přineseno první semínko skautské myšlenky, a že právě sem je donesl tehdejší skaut br. Elstner. Zde, podle přímé informace br. Kollera, předváděl zejména prvky lasování, které bylo jistě v tehdejší době určitou atrakcí. O skautingu se jistě hodně hovořilo. To by ostatně vysvětlovalo i mylnou informaci o první klubovně.

Ve vile pana Tábory se scházela tehdejší „místní honorace“, ke které patrně patřil i pan přednosta stanice. Ten se pro skauting nadchl a začal tuto myšlenku v Uhříněvsi spolu s dalšími nadšenci realizovat.

Při obnově skautingu v letech tzv. Sametové revoluce nám hodně věcí objasnil také pan Ing. Bubeníček, jeden z prvních členů skautů v Uhříněvsi. Předal nám i další jména tehdejších členů. Byli to bratři: Stanzl, Asman, Krampera, K. a J.Šrámkovi, Semecký, Thál a další.

Jako bombu nám pak sdělil i jméno vůdkyně prvních skautek v Uhříněvsi, kterou byla sestra Štanzlová – Gabrielová. O skautkách a jejich činnosti z té doby jsme neměli zatím žádné zprávy.

Upřesnil i konané výlety do říčanských lesů, Senohrab k řece Sázavě, a zvláště pak zdůrazňoval i jeden oddílový výlet až k památnému Blaníku. Inu, doba se mění a rádius skautských výletů a výprav patrně také.

Činnost této generace skautíků se pak před válkou vytrácí v době jejich dospívání. Maturanti, vysokoškoláci a manuálně pracující se rozdělili zájmově a svou činnost zaměřují oborově.

(z pozůstalosti p. **Zdeňka Růžičky**, bývalého uhříněveského starosty a skautského vůdce uhříněveského skautského střediska)

TÁBORNICKÝ KOUTEK

Co je Finská svíce?

Dnes bych vám představil zvláštní druh ohně, tzv. "finskou svíci" neboli též nazývaný "čertův krb". Vezme se uříznutý kmen stromu a zhruba od shora doprostřed se nařízne do kříže motorovou pilou.

Ve spodní části, na konci svislých řezů by se neměl zapomenout vyřezat příčně trojúhelníkový otvor. Ten slouží k zapálení.
Když se oheň rozhoří na základě komínové efektu, vytvoří velmi zajímavý efekt ohnivý.

Nemusí se do něj přikládat dřevo a celé to tak může hořet klidně až pět hodin.

A dá se na tom v pohodě připravovat i jídlo.

Vyfoceno na národním oldskautském táboře v Pařezské Lhotě (rok 2019)

KYTAROVÝ KOUTEK

Buráky

Traditional, text Jiří Fallada

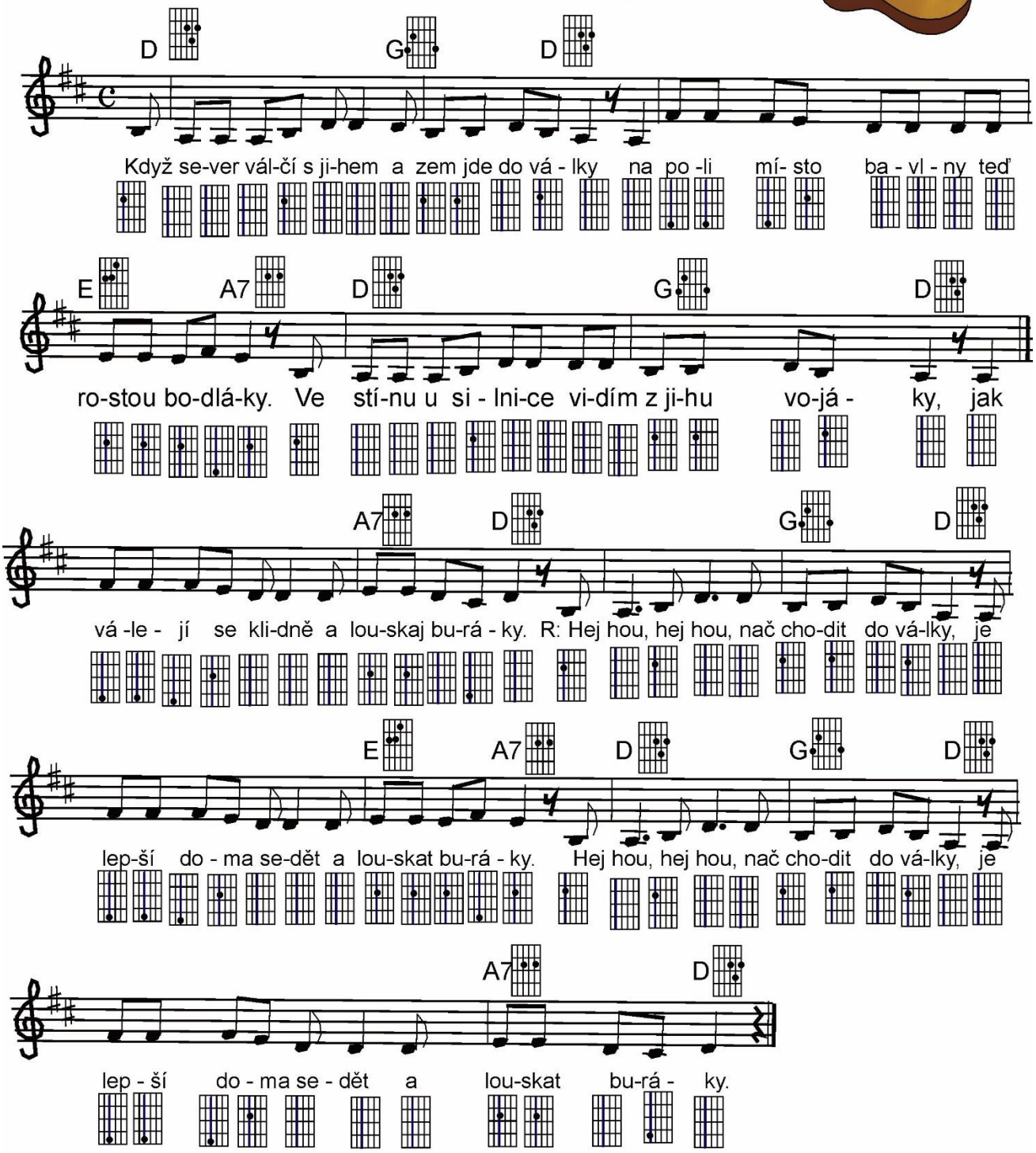

2. Plukovník je v sedle, volá: "Yankeeové jdou,"
mužstvo stále křičí, že dál už nemohou.
Plukovník se otočí a koukne do dálky,
jak jeho slavná milice teď louská buráky.
R:

3. Až tahle válka skončí a my budem žít,
své milenky a ženy zas půjdem políbit.
Pak zeptaj se tě: "Hrdino, cos dělal za války?"
"Já flákal jsem se s kvérem a louskal buráky."
R:

HRDINOVÉ ČEKSASU

1. Cesta do Čeksasu

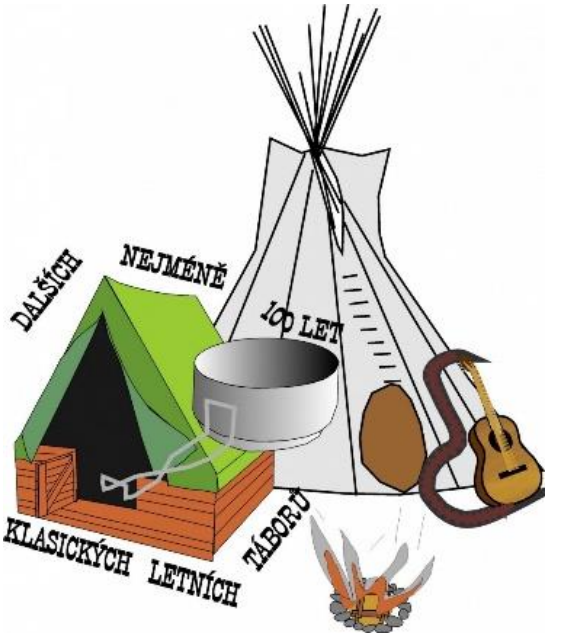

„Tak, kdy už tam, Bugy, budeme?“ Cvrlikali přes sebe jeden chlapec po druhém.

„Nejdříve musíme, kluci, překročit Červenavu“ Odpověděl jim jejich vedoucí. „Tam začíná území Čeksasu. Pak projít Zlatým kaňonem až k Velkému Sladkému jezeru. Kousek za ním je Údolí Tichých nocí, kde je náš tábor.“

Tom, malý hoch s těžkým báglem na zádech se zamyslel. Asi nad tím, že ho čeká ještě pěkný kus cesty. Červenavu ještě ani nevidí. Jak tam jen všichni dojdou? Dokážou to? Co když se někdo ze sedmnácti mladých kovbojů unaví tak, že nebudou moci dojít k cíli? A přeci se všichni do Čechsasu těšili. Je to totiž místo, ačkoli v srdci Evropy, tak protkané divokým západem. To bude panečku tábor! To nebude jako vloni, kdy mnozí z nich ještě bydleli ve zděných chatkách a na jídlo chodili do velké jídelny podobné té, jakou mají ve škole. To bude něco mnohem lepšího. Tábor v indiánských stanech uprostřed divoké přírody a jídlo v přírodě pěkně do ešusů. Od doby, kdy ve Skalici vystoupili z vlaku, utekla asi půlhodina, když v tom se Bugy zastavil.

„Vidíte támhle ten les a nahoře skály? To už je Čeksas. Tam dole pod ním teče Červenava. A za tou to vše začíná.“

Kluci se zastavili a zadívali se. „Vždyť je to ještě asi půl kilometru!“ volal jeden přes druhého.

„Ale vždyť vy jste šikovní kluci,“ uklidňoval je Bugy, „vy to přece v pohodě ujdete!“

„A je pravda, že tu byli dřív vojáci?“ Zeptal se Bugyho Davídek, zvaný Krokodýl.

„No ano, tohle bylo dříve skutečně velké vojenské území, kam se nesmělo ani vstoupit. Ale dnes, když armáda odešla, tak se toto místo se otevřelo všem normálním lidem. A protože bylo nedotčené civilizací, místní chataři a chalupáři, kteří se tu usídlili, si z něj udělali divoký západ. Uvidíte, co tam všechno je.“

Kluci poslouchali Bugyovo povídání o dějinách Čeksasu a zároveň snili o různých vymoženostech divokého západu, jež by se snad na tomto podivuhodném území mohly nalézat. Díky tomu jim cesta k břehu Červenavy utekla tak, že už byli od ní téměř kousek. Hluboké koryto řeky se před nimi doslova otevřelo.

„Vidíte támhle vzadu ten most?“ Zeptal se chlapců Bugy.“ Kluci se zadívali a skutečně uviděli. Nebylo to zas tak daleko. Trochu za zatáčkou. Most stlučený z kůlů. Takový, jako po nich jezdí vlaky ve westernech.

„Tak tam přejdeme řeku a vydáme se vstříc k naší louce,“ oznámil jim jejich vedoucí.

Celá skupinka si to namířila rovnou k mostu. Obavy z toho, že nebudou kluci moci, se nepotvrdily. Vždyť jsou spolu zvyklí jezdit i chodit na všelijaké výpravy celý rok. Tak teď o prázdninách přeci neudělají výjimku.

Když došli ke kýženému mostu, už zdálky spatřili velkou ceduli „WELCOME I CZEKSAS – VÍTEJTE V ČEKSASU“

Nejprve se pokochali divokými peřejemi, které vytvářela voda valící se přes kameny.

A pak se rozhodli, že vstoupí na most. A posléze vkročí na ono zvláštní území. Most byl naštěstí pevný a šlo se po něm dobře. V tom si však všimli, že na druhé straně mostu je začal pozorovat nějaký starší muž v kovbojském obleku. Došli k němu a pozdravili. Kovboj si potřásl ruce s Bugym a pak se představil, že se jmenuje Bill.

Vítejte v tady, jak my říkáme, ve státě Čechsas, přátelé! Vstupujete na území, na němž platí zvláštní pravidla divokého západu. Avšak nezapomeňte, že vše je jen velká hra, tak se nemusíte bát, že by vás tu někdo doopravdy zastřelil, popravil nebo podřezal. Avšak něčím vás potěším. Skutečně se tady střílí a vy si to sami vyzkoušíte. Každý z vás obdrží naše speciální pušky a náboje, se kterými skutečně budete mít dovoleno po sobě střílet!“

Bill pak všem ukázal asi třicet centimetrovou rouru a vložil do ní molitanový tenisák. A se slovy „To je jen ukázka.“, namířil na Bugyho a vystřelil. Z pušky tenisák vyletěl asi takovou rychlostí, jako kdyby ho hodil a dopadl na Bugyho bágl. „nezapomeňte však na jedno důležité čechsaské pravidlo, kdo je zasažen je jako by byl po celý zbytek dne mrtev. V případných soubojích pak může pokračovat až následující den. To, že je mrtvý musí respektovat i soupeř. Zbytek Vám poví váš šéf.“ Pak pozval každého a ten od něj dostal svoji vlastní pušku a pět tenisáků. „A chraňte si ji jako oko v hlavě, protože v případě ztráty už jinou nedostanete!“

2. Zkouška českaských pušek

Pak se Billa zeptal Bugy: na to, jak to vypadá s naším tábořištěm.

„Jó!“ odpověděl Bill, „některým se odtamtud moc nechce. Vypadá to, že ještě dnes svedete svojí první bitvu!“

„No to je pěkné, avšak my si to s nimi vyřídíme.“ Prohlásil Bugy. „Krosny na záda a pokračujeme!“

Rozloučili se s Billem a pak všichni vyrazili dál. Na druhém konci loučky už byla vidět svažující se skaliska Zlatého kaňonu, jenž po tisíciletí vyryla v českaských půdách říčka Brčnice. Zde se jí však říká Brch River. A ta se nedaleko odtud vlévá do Červenavy, neboli Red Riveru. Jakmile se blížili ke kaňonu, dostali všichni od Bugyho radu, aby se měli na pozoru. Nyní se už nalézají v Českasu. A už tu někde můžou být schovaní i možní nepřátelé. Jejich tábor totiž nebude v tomto kraji jediný. Bugy má zprávy, že někde v okolí je tu nejméně pět dalších. Někde si hrají na indiány, někde na kovboje, někde na bandity, někde na vojáky a podle toho se i řídí všechny události zde. Některé z táborů se také společně spojují s jinými, aby mohli svým soupeřům lépe čelit.

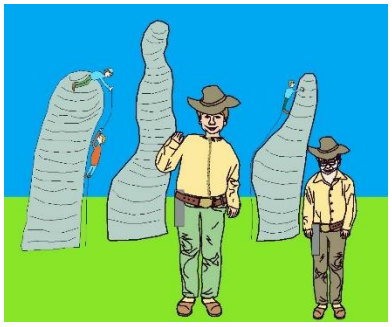

A tak si teď kluci začali poprvé zkoušet svoje pušky. Nebylo to nijak složité a za chvíli jim to docela šlo. V tom si Bugy všiml, že Vojta si nabil svoji pušku. Ale čím? Kamenem.

„Tak to ne, hochu!“ řekl mu Bugy, „českaské pušky nejsou vyráběné na kameny! Tím bys je jen rozbil. Do těch se může dávat jen molitanový tenisák nebo něco obdobně lehkého. Nemluvě o tom, že kamenem můžeš někomu dost vážně ublížit. A to přeci nechceme.“

Vojta se začervenal a omluvil se. Oni vůbec kluci měli potíže, co s puškami a náboji. Už tak nesli těžké batohy, spacáky a karimatky a teď ještě tohle. A tak jim Bugy poradil, ať si je zavěsí za opasek, na to že jsou prý dělané.

Právě vstoupili do Zlatého kaňonu. Na pravé straně kolem nich tekla Brčnice a přímo nad nimi se z obou stran tyčila mohutná skaliska. Nyní půjdou asi kilometr. Všichni se už myšlenkami ponořovali do dobrodružství, které tady po ty prázdninové dny zažijí. Po pravdě řečeno, mnozí z nich

by se teď raději vlezli do vody, protože horko bylo opravdu veliké. Bugy je pořád uklidňoval, že mají tábor kousek od jezera, a tam že se vyčvachtají dosytnosti. Ale dnes už ne. Už je odpoledne a nejprve tam budou muset dojít a ubytovat se. A navíc ještě svést bitvu se staršími kluky s jejich oddílu, kteří prý ne, a ne tábor opustit.

Celý oddíl šel kolem říčky vstříc novým dobrodružstvím. A když konečně dorazil k Velkému Sladkému jezeru, ještě ani jeden jeho člen netušil, co je vlastně po příchodu na tábořiště bude čekat.

3. Kde budeme spát?

Velké Sladké jezero. Ve skutečnosti to byl asi dvě stě metrů veliký rybník, který vznikl přehrazením potoka. Dokonce nebyl ani nijak hluboký. Ale bylo tady pěkně

Avšak na jednom ze zdejších stromů visel nápis: „Do tábora vás nepustíme, musíte si ho vybojovat!“

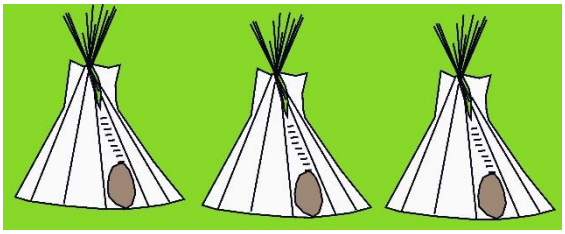

Kluci si sundali bágly. A položili do trávy na břehu jezera. Na druhé straně bylo vidět pět týpek. Hořící oheň oznamoval, že v táboře panuje čilý ruch. Někteří ze starších kluků neodjeli a zůstali tu. Co teď? Když nám tábořiště neuvolní dobrovolně? Bude muset nastat první naše bitva. Tady je sedmnáct malých kluků a vedoucí. Co s nimi bude, když je tam nepustí? Bugy si vzal dalekohled a podíval se s ním na tábor. Chvíli pozoroval druhý břeh jezera a pak pravil: „Nebojte se nijak špatné to nebude. Vidím jich tam asi jen osm. Zahlédl jsem tam Jirku, Zdendu, Sovu, Mirka, Lukáše, Čumbrka a pak ještě někoho koho moc nerozeznám. Nás je dvakrát víc, a tak se ničeho nebojte!“

Pak Bugy svolal všechny do kolečka. Bude taktická porada. Kluci se posadili a přemýšleli.

„Jak je chceš porazit?“ Zeptal se Matěj.

„Ničeho se neboj, mám plán. Dva z vás počkají tady u věcí a my ostatní půjdeme směrem k táboru. Tam se rozmístíme kolem dokola a ze všech stran pronikneme dovnitř. Koho potkáme, na toho vystřelíme tenisák. Kluci se nejprve jeden přes druhého radili nebo přemýšleli, zda to bude správná taktika. Ale nakonec se k akci přeci jen odvážili. U věcí nechali hlídat Míšu a Pueryho a všichni ostatní se vydali k táboru.

„Musíme jít za keři, tady by nás uviděli.“ zavolal Krokodýl.

„Správně, vidím, že ti to dokáže strategicky myslet.“ Pochválil ho Bugy.

Vydali se po levé straně jezera, kde cestu lemovaly nějaké bezinky. Někteří kluci se ještě lekli, zda vůbec mají s sebou pušku a náboje. Ale byla to jen planá obava. Vždyť je měli za opasky. Pomalu se prodírali za roštím. V polovině jezera naštěstí ustupovala skaliska a místo nich se objevil les. To byla jedinečná příležitost se pomalu proplížit kolem celého tábora a sjednanou taktiku předvést v praxi. Bugy zhruba každých dvacet metrů nechával postupně vždy jednoho z kluků. A až pískne, to bude znamení k útoku. Akorát se všichni báli, abych se jich někdo z tábora nevšiml. To by nemuselo skončit dobře. Napětím všichni jako hříbečky v mechu seděli na označeném místě a napětí v nich rostlo.

„Píííísk“

Je to tady, teď tam musíme vejít a bojovat za svá práva. A tak všichni naráz vstali a běželi k táboru. Snad mezi prvními vběhl to tábora Matěj, ale jen co se objevil mezi stany, dostal molitanovým tenisákem do boku. Dobře věděl, co to znamená. Teď je mrtvý a své straně již dnes pomoci nemůže. Za to, když tam vběhl Krokodýl, podařilo se mu zasáhnout Lukáše. Ten zdvihl ruce a odkráčel ke stolům. Samozřejmě, že si toho

všiml Čumbrk a milého Krokodýla střelil do zad. Podobně nešťastně se za chvíli vedlo i Tomovi, Martinovi a Péťovi. Kluci, kteří již nemohli bojovat, si všimli, že velcí kluci si v táboře udělali takové pozice, ze kterých je téměř nikdo nemůže zasáhnout. Navíc celý tábor znají jako své boty, a tak ví, kde se schovat a odkud bránit. To malí takovouto výhodu neměli. Navíc je určitě viděli, jak přicházejí na druhou stranu jezera. Za chvíli přišli o život i Třináctka s Vlčákem a postupně i osm zbývajících kamarádů. Snad jen Bugyho ještě nikdo nezasáhl. Kde pak je? Jakmile viděl, co se děje, vyběhl z lesa a začal střílet po velkých klucích. Nejprve zasáhl Čumbrka pak Mirka. Avšak neviděl, že za týpkem je schovaný Zdenda, který po něm vypálil míčkem a zasáhl do levého stehna. Tábor se klukům dobýt nepovedlo. Jeden jako druhý dostal míčkem.

„Počkat!“ vykřikl Krokodýl. „Vždyť ještě máme Pueryho z Míšou!“

„Jo to si jen myslíš kámo!“ zavolal na něj Sova. „nejsou to ti dva, co jste je nechali na druhé straně Velkého Sladkého jezera? Klidně si běžte na ně podívat, uvidíte, že nedopadli o nic líp než vy“!

V malých klucích nyní hrklo. Kde teď budou spát? Vždyť tady bychom dnes měli už správně spát my! A místo nás budou náš tábor i nadále obývat ti, co už si toho tady užili více než čtrnáct dní! Bugy všechny své svěřence svolal k sobě: „Kluci, nedá se nic dělat. Při bitvě o tábor jsme neuspěli. Musíme se vrátit zpět k našim věcem. Všichni z toho byli rozčarováni. Co se teď bude dít? Kluci šli smutně zpět, a přemýšleli, nad tím, co se stalo.

„Ničeho se nebojte! Teď jste sice přišli o své životy, ale první prohraná bitva přeci nic neznamená.“ uklidňoval je Bugy“. Ale ráno životy opět nabudete.“ Noc budeme muset strávit pod širákem, ale toho se nebojte. Vzhledem k tropickému počasí, jaké teď panuje, to bude jistě i příjemnější než ve stanech.“ Kluci nyní nevěděli, co si o tom mají myslet, protože pod širákem, ještě většina z nich nespala. Ale za zkoušku to přeci stojí.

4. Večer pod širákem

„Zaútočíme na ně hned ráno!“ navrhl Bugy. A začal všem potichu vykládat svůj plán. „Vždyť ty kluky znám. Před takovými třemi, čtyřmi lety jsem je měl v oddíle také, jako teď vás. A tak dobře vím, co jim dělá největší problém. Ranní vstávání. Nejradši by spali třeba až do deseti. A toho je třeba využít. Zítra tam najednou všichni vtrhneme hned v sedm ráno. To jsou všichni rozespalí a my je tak lépe přemůžeme.“

Všichni se pomalu vraceli ke svým věcem a zdáli už viděli Míšu a Pueryho, jak je vyhlíží. Puery mezitím se rozběhl k nim a rozhořčeně popisoval, jak najednou na něj z křoví vyběhl Dan a oba je zasáhl míčkem. Takže jsou mrtví.

„To jste dopadli stejně jako my. “ odpověděl mu Krokodýl.
„Cože, tak vy jste je neporazili?“
„Ne,“
„To znamená...“
„Jo, že dneska, Puery, spíme pod širákem.“ Bugy celému svému oddílu pokynul, aby se ničeho nebál a aby si v klidu všichni vybalili celty, karimatky a spacáky. Při té příležitosti si můžou vybalit i večeře, které všichni dostali na cestu a ty, že můžou pomalu sníst. Poté poslal Krokodýla s Puerym pro nějaké dřevo, neboť si večer udělají oheň. Kluci se nenechali dlouho pobízet a během chvíle se tu válelo několik pěkných spadaných větví. Z těch se udělala menší hranice, kterou Bugy zapálil.

„Tak hoši, tak ať se nám tady v Čeksasu líbí. A ať tu zažijeme plno pěkných dobrodružství. A pokud možno lepších než dnes.“ Pak všem přikázal, aby si připravili ty celty, na ně dali karimatky a pak spacáky. To proto, aby kluci byli co nejvíce izolovaní od čerstvě padlé rosy. A na každou půlhodinu Bugy určil dva přikládače a sám rozbalil svoji kytaru, kterou si nesl s sebou. Když se všichni v klidu posadili k ohni, začal na ni hrát jejich oblíbené písničky, jako Tři

kříže, Kozla, Pijte vodu, Poslední Kovboj, Severní vítr a další. Kluci nadšeně poslouchali a někteří se i přidávali ve zpívání. Martin přitom dokonce projevil zájem se na kytaru sám naučit. To Bugyho docela potěšilo: „Když bude někdo z vás chtít se naučit hrát. Není problém. Ale počítejte s tím, že se na to nenaučíte hned. Každému to chvíli trvá. A přitom navíc musí ještě dlouho cvičit, než se naučí pár akordů.“ Pak se chvíli odmlčel a za chvíli řekl: „Pokud chcete, dnes vás můžu naučit zazpívat jednu písničku. Je zvláštní tím, že jsem jí sám složil. Tak pokud se Vám bude líbit, tady je. Jmenuje se:

NOVÉ MEXIKO

1)Odjel starý kovboj,
vydal se na cesty.
Už znal celé státy
i jejich pověsti.
Tak vyjel v směr ten kraj,
kde to kovbojů je ráj
Ref: Do státu Nové Mexiko,
to přec vzal si na triko.
Tam, kde prérie i hory
dojmou všechny živé tvory.
A indiánů toliko,
vždyť to je Nové Mexiko
2) Tak jel kolem řeky,
co Rio Grande se zve,
to mu přec nevadí,
když s přírodou se rve.
Tak vstoupil na ten kraj,
kde to kovbojů je ráj
Ref:
3) Mířil přes Socorro
a pak na Roswell,
je to však už dávno,
jak tu kdysi jel
To, jak poznal ten kraj,
kde to kovbojů je ráj
Ref:
4) V tom to v dáli zahlíd,
je to už jen pár mil,
Santa Fe, to město,
toť to je jeho cíl.
To tak poznal ten kraj,
kde to kovbojů je ráj
Ref:
5) Když přijel před saloon,
přátelé ho zdraví,
co vše cestou zažil,
na to vše se ptají.
Jak projel tento kraj,
kde to kovbojů je ráj
Ref:

Chlapcům se písnička docela i líbila. Tak trochu to vypadalo, jako kdyby byla skoro i o nich. Vždyť i oni sem právě přijeli též z velké dáli. Avšak po dnešku byli moc unavení. A tak na nějaké učení nové písničky už nikdo neměl sílu. Vždyť dlouhá cesta byla za nimi, do toho horko. A navíc neúspěšná bitva o tábor. A tak jim Bugy zahrál ještě několik písniček na dobrou noc a pak si šel každý zachumlat do svého spacáku a připravit se na zítra. To už půjde o všechno.

Pokračování příště

UZLOVACÍ KOUTEK

OSMIČKA

Osmička patří k šesti základním uzlům. Proto by její vázaní měl znát každý.

Vázání: 1) uděláme podobnou smyčku jako při očku.

2) postupujeme obdobně, jen s tím rozdílem, že provaz vedeme kolem smyčky ještě o půl závitu dál a protáhneme až druhou stranou.

POUŽITÍ: uvazuje se na konci lan, aby lano nevyklouzávalo z otvorů, používá se ke slaňování při navazování se na lano, používá se též k navazování strun na strunné nástroje (např. na kytary)

Autobusový zájezd na Rokycansko

MĚSTSKÁ ČÁST PRAHA 22

Akce podporovaná MČ Praha 22

Zveme vás na autobusový zájezd na Rokycansko, který pořádá Oblastní organizace Praha 22 Českého svazu bojovníků za svobodu.

sobotu 21. září 2019.

Odjezd: 7:15 z Prahy – Kolovrat (U Boudů)

7:30 z Prahy – Uhříněvsi z Nového náměstí.

7:45: z Prahy Horních Měcholup (Na Vartě)

V 10:00 hod návštěva Muzea na demarkační linii v Rokycanech.

11:30-13:30 hod. individuální návštěva Rokycan a oběd

14:00 návštěva tajuplného zámku Zbiroh.

Příjezd zpět do Prahy mezi 17 a 18. hod.

Poplatek: dospělí 100 Kč, děti 50 Kč, členové ČSBS zdarma.

(v ceně je zahrnuta doprava autobusem)

Jste srdečně zváni.

Bližší informace a přihlášky: Libor Čermák, vedoucí zájezdu

telefon 728 149 570.